

Kanadský expert Patrick Armstrong: Rusko by už malo prestať znášať útoky, lži a urážky zo strany EÚ a USA

- CZ24 News | 14. listopadu 2020

„Západná civilizácia“ s jej „slobodou, demokraciou a hodnotami“ neustále útočí na Rusko, obviňuje ho z mnohých hriechov, z ktorých hlavným je bezpochyby skutočnosť, že Rusko vôbec existuje. Západ sa dopúšťa tisícnásobne väčších „priestupkov“ ako Rusko, ale napriek tomu je podľa jeho vlastnej mienky, čistý a milý a Rusko je agresor, zločinec a večný nepriateľ. Avšak už aj na Západe sa niektorým začínajú otvárať oči a vidia, že „Západný svet“ je iba gigantická fraška, klamstvo, zločin a podvod...

Kanadský expert Patrick Armstrong zverejnil veľmi pozoruhodný článok „Zbohom: malo Rusko dosť urážok?“, v ktorom sa venuje súčasným vzťahom Ruska a „západnej civilizácie“ a priamo poukazuje na to, že nie Rusko, ale západ je agresor, klamár a zločinec. Pripomína, že Rusko by malo zachovať dobré vzťahy s niektorými krajinami, ale už by malo prestať so zbytočnou diplomaciou a znášaním útokov, lží a urážok zo strany USA a niektorých politikov a úradníkov Európskej únie. Dokonca sa tento kanadský analytik domnieva, že Rusko by malo zrušiť svoje zastupiteľstvo v EÚ a prestať komunikovať s Bruselom, pretože je to zbytočné, hlavne kvôli falošnej a agresívnej politike únie.

Patrick Armstrong pôsobil ako analytik na kanadskom ministerstve národnej obrany so špecializáciou na ZSSR/Rusko od roku 1984 a bol radcom na kanadskom veľvyslanectve v Moskve v rokoch 1993-1996. Dodnes sa venuje tematike vzťahov Ruska so Západom a publikuje odborné komentáre a články. Jeden z nich prezentujeme našim čitateľom. Keďže článok je natoľko objektívny, že sa dá súhlasiť takmer so všetkým, čo napísal kanadský expert, vôbec sme nemenili znenie článku a ponúkame ho našim čitateľom v plnom znení. Ide o stopercentný preklad jeho kvalitného a odborného postrehu. Kanadský expert píše:

„Veľakrát som tvrdil, že Rusko nie je „európska krajina“. Môj názor sa zakladá na skutočnosti, že Rusko a Európa mali odlišnú históriu, málo sa kontaktovali medzi sebou do času, než sa imperátor Peter Veľký stal významnou postavou v európskej histórii. Peter Veľký porazil Švédsko a vykopol

Karla XII. z pretekov o prvenstvo. Tiež som tvrdil, že napriek tomu, čo si v Rusku priali v minulosti, v súčasnosti čoraz väčší počet Rusov nechce byť považovaných za Európanov. Pozerajú sa na Európu a celkovo na Západ s rastúcim nepochopením a odporom. Prirodzene, „Európa“ je slovo, ktorá má viac významov a v tomto prípade som mal na mysli kultúrny, civilizačný a sociálny priestor, ktorý sa v priebehu ostatného pol storočia rozšíril na celý svet a v súčasnosti sa vo všeobecnosti volá „Západ“.

V našich dňoch sú hlavnou dŕžavou Západu, bezpochyby Spojené štáty, avšak aj USA, Kanada, Austrália a tiež väčšia časť Južnej Ameriky a mnohé ďalšie predvoje európskej expanzie sú deťmi pôvodnej európskej civilizácie.

Vo vzťahoch medzi Ruskom a Západom bolo veľa vzletov a pádov. Napríklad, v r. 1812, 1914 a 1941 Rusko bolo spojencom Veľkej Británie, ale v r. 1853 a 1918 – nepriateľom. Pritom v priebehu poldruha stáročí sú súpermi v takzvanej „Veľkej hre“ a v období r. 1946-1991 aj v studenej vojne. Rusi často tieto vzťahy vnímajú ako nevďačné odtrhnutie. Postačí si iba spomenúť na tú neoceniteľnú službu, ktorú Rusko poskytlo Severu v roku 1863. Podľa mňa, tento pocit krivdy pramení z neobyčajnej histórie Ruska. V istom zmysle pripomína dravú rybu, ktorá si veľmi dobre pamätá na dlhé obdobie, v priebehu ktorého sama bola obeťou iných dravcov. Susedia si pamätajú iba to prvé, ale Rusko iba to druhé. Pritom pocit, že bolo obeťou nepriateľských vpádov, je veľmi silne znásobený smrteľným súbojom s nacizmom v r. 1941-1945.

Avšak, nech to bolo všelijak, od momentu rozpadu ZSSR a krachu komunistického ideológie, bolo Rusko naozaj Západom odmietnuté. Po krátkom období na samotnom začiatku deväťdesiatych rokov minulého storočia, keď sa hovorilo o „novej epoche demokracie, mieru a jednoty“, a že „nastalo obdobie uskutočnenia nádejí a snov, o ktorom mnohé národy snívali desaťročia“, bolo toto odmietnutie jednoznačné, tvrdé a priame. Rozšírenie NATO sa súčasnosti s úplnou jasnosťou ukazuje ako protiruská kampaň, cieľom ktorej je premiestnenie vojenských síl úplne a na doraz až k ruským hraniciam. A práve takýto dojem mali vlastne v Moskve od samotného začiatku.

Rusi majú úplnú pravdu, keď považujú farebné revolúcie vo svojom okolí za kroky, ktoré sú nasmerované proti nim. Rusko sa nachádza pod vplyvom permanentného režimu hospodárskych sankcií, ktoré sa naňho uvalujú. Dôvody sa menia, ale sankcie zostávajú, ba dokonca sa zosilňujú. Napríklad dodatok Jackson-Vanik: ako náhle vypršal dôvod na jeho použitie, bol ihneď nahradený zákonom Magnitského. Washington stále uvaluje ďalšie a ďalšie sankcie a sleduje, aby jeho poskokovia v Európe na to nezabúdali a robili to isté.

Aj keď sa dá uviesť presvedčivý argument, že sankcie Rusku prospeli, aj to preto, že Moskva bola dostatočne múdra a dokázala ich zvládnuť, zostáva neúprosným faktom to, že sú nepriateľské a takmer totožné s vojenským konaním.

Mnohí pozorovatelia sa pýtali, ako dlho bude Moskva robiť láskavé návrhy svojim „partnerom“ a tolerovať ich, keď aj tak sú s opovrhovaním odmietané. Niektorí sa domnievajú, že Putin prejavuje zbytočnú mäkkosť. Tohto názoru sa podľa prieskumov pridrižiava asi polovica z tých 25 percent Rusov, ktorí nepodporujú jeho činnosť v prezidentskej funkcii. Práve z nadmernej úslužnosti vo vzťahoch so Západom obviňujú ruského lídra.

Nuž, je možné, že ich žiadosti boli vypočuté. Považujeme výroky ruského ministra zahraničia Sergeja Lavrova za slová človeka, ktorý sa nikdy nevyjadroval nepremyslene a ľahkovážne. Všetko čo doteraz povedal, treba brať s úplnou vážnosťou. Na zasadnutí Valdajského klubu vyhlásil: „Musíme prestať brať našich západných kolegov, vrátane Európskej únie, ako akýsi zdroj hodnotenia nášho konania, na ktorý sa máme orientovať alebo merať seba rovnakým metrom.“ Tu máte ešte jednu jeho poznámku: „Ak má EÚ dostatok pýchy a namyslenosti, aby vyhlasovala s pocitom vlastnej nadradenosti, že Rusko musí pochopiť, že sa voči nemu už nebudú správať ako predtým, nuž, Rusko

by chcelo pochopiť, či sa vôbec dá jednať s Európskou úniou za takýchto podmienok.“

Všetko je úplne jasné – Rusko neuznáva právo Západu, aby sa hral na sudcu a nemieni byť jeho vazalom. Toto presvedčivo svedčí o tom, že Moskva vážne rozmýšľa o odmietnutí ďalších pokusov hľadania spoločnej reči s EÚ. Avšak, predsa len urobila posledný návrh, ktorý možno je aj svojrúznou skúškou: „Moskva nebude rozmiestňovať rakety určitých druhov, ak to isté nebude robiť aj Západ.“

Poslednou kvapkou, kvôli ktorej asi pretiekol pohár, bola kauza Navalného. Alexej Navalnyj je protiputinský aktivista, ktorého majú veľmi radi na Západe, ale takmer nepoznajú v Rusku. Jeho rating v prieskumoch sa nachádza v rozmedzí štatistickej chyby a iba zriedkavo významnejšie ovplyvnil udalosti. V auguste mu prišlo zle v lietadle, ktoré ihneď zmenilo kurz a pristalo v Omsku, kde bol opozičník hospitalizovaný. O niekoľko dní, ešte stále v kóme, bol prevezený do Nemecka a dopravený do nemocnice. Prednedávnom sa zistilo, že prevoz do Nemecka bol umožnený vďaka priamemu nariadeniu Putina.

Je absolútne očividné, že Putin nemá nič s jeho otrávením. Ak veríte tomu, že je do toho zamiešaný, tak vlastne veríte tomu, že vrah sám poslal svoju obeť na bezpečné miesto, kde by ho určite odhalili. Napriek tomu, ihneď vyhlásili, že Navalného otrávil a ničím iným, ale práve „novičokom“. A navyše nie „obyčajným novičokom“, ale jeho novou verziou, ktorá, ako sa hneď zistilo, je ešte viac smrtonosná, ako všetky známe látky z triedy „novičokov“. Navalnyj prežil a tento fakt sa vysvetľuje „výlučne reťazcom šťastných okolností.“

Napriek tomu, že to bol údajne zvlášť toxický bojový plyn, Navalnyj sa prebral z kómy oveľa rýchlejšie, ako Skripalovci, ktorých sa tiež nepodarilo zabiť prostredníctvom starej verzie „novičoku“. Cynik by v tomto prípade podotkol, že tento raz nebolo treba použiť ani tie bezpečnostné opatrenia, ktoré boli zinscenované v prípade Skripalovcov. Neprišli žiadny ľudia v ochranných skafandroch, ktorí by vyčistili všetko až po horizont. Jed sa údajne dostal do organizmu prostredníctvom čaju alebo vody, alebo cez oblečenie. Skrátka, história sa opakuje. Vrahovia neuskutočnili nič jednoduché a spoľahlivé, ako napríklad zinscenovanú automobilovú nehodu, ale cielene a úmyselne používajú spôsob, z ktorého sa ich dá ľahko obviňovať. A pritom používajú neuveriteľne smrtonosný jed, ktorý nezabil nikoho v okolí a dokonca sa mu vyhla aj samotná obeť. Historka o tom, akým spôsobom sa jed dostal do organizmu obeť, sa stále mení a dodnes nebol predložený žiadny relevantný dôkaz. Asi preto, že neexistuje.

Európska únia sa rada pýši svojimi hodnotami. Jednou z hlavných je to, že „každý obvinený nemôže byť uznaný za vinného, kým jeho vina nebude dokázaná na súde v úplnom súlade so zákonom.“ Ale v tomto prípade to neplatí. Ak je obvineným Rusko, tak musí pokorne odpovedať na otázky Veľkej Británie, Európanov z Organizácie pre zákaz chemických zbraní, Merkelovej, NATO a pritom nemá žiadne šance na to, aby získalo materiál z vyšetrovania. Keď sa nepodarilo dokázať vinu Ruska, EÚ uvalila sankcie proti ruským úradníkom a následne to urobila aj väčšina krajín Západu.

Všetko sa to neuveriteľne podobá na okolnosti, ktoré sme videli v prípade Skripalovcov, Nemcova, lietadla MH17, Magnitského, Moskalenka (som zvedavý, či si niekto ešte naňho pamätá), Litvinenka, Politkovskej. Proti Putinovi sa ihneď zakaždým vyťahovali obvinenia a vyhlasoval rozsudok, nakoľko nemohol dokázať opak. Pridáme k tomu rozšírenie NATO, farebné revolúcie, nekonečné obvinenia z narušenia vodného a vzdušného priestoru, miešania sa do volieb atď.. A takto to pokračuje každý rok. Dokonca aj ten najhlúpejší chlap na sibírskom vidieku musel pochopiť, že Rusko je pre Západ večný nepriateľ, ktorý je vinný vždy a zo všetkého. Rusko je vinné už aj tým, že vôbec existuje. A každého, kto o tom pochybuje, vyhlásia za Putinovho trolla, ktorý šíri dezinformácie.

Čiže, je možné že by sa Moskva už konečne chystala povedať: „Mám plné zuby tých urážok?“ Ak je to tak, tak Kreml bude mať istý problém. Všetko závisí od toho, ako silné budú masové občianske

nepokoje, Spojené štáty zostanú hlavnou dňžavou na svete. A to z jednoduchého dôvodu, že majú oveľa väčšiu zničujúcu silu, ako ostatné krajiny. V tomto prípade bude Moskva nútená konať opatrne. Hádka s Washingtonom ju vyjde drahšie ako teraz. Londýn je podľa všetkého už pre Moskvu stratený, ale Berlín, Paríž a Rím nemusia byť vôbec stratené. A ich môžu nasledovať aj mnohé ďalšie európske krajiny. Preto Moskva môže dúfať, že v blízkej budúcnosti bude možná normalizácia vzťahov s niektorými najväčšími európskymi dňžavami. Preto by zrušenie všetkých vzťahov s nimi bol nesprávny ťah.

A čo Brusel? Štruktúra Európskej únie. Aký by bol z neho úžitok? O žiadnom „rovnoprávnom partnerstve, založenom na vzájomnej výhode a úcte“ už dávno nemôže byť ani reč. Čo sa týka spolupráce, Rusko obchoduje s Nemeckom, Talianskom a ďalšími krajinami EÚ, ale nie so samotnou Európskou úniou ako celkom.

Čiže, ak Moskva má ozaj plné zuby urážok a klamstiev v ostatných troch desaťročiach a chce to oznámiť, je práve na čase, aby začala s rušením vzťahov s centrálnymi štruktúrami EÚ. Môže zrušiť svoje stále zastupiteľstvo a pozastaviť všetky vzťahy a komunikovať iba s jednotlivými krajinami. Brusel sa možno dokonca poteší, že ušetrí, pretože stratí značnú časť svojho rozpočtu.“

Tolko z komentára kanadského experta. Možno niektoré jeho pasáže sú čiastočne sporné, ale podstata je úplne pravdivá a objektívna. Nuž, už aj na Západe mnohým dochádza, že „západná civilizácia s jej hodnotami“ je nie vždy správna a nie vždy je ušitá pre všetkých. Niektorým dochádza, že vo mnohom má Rusko pravdu a tí múdrejší si uvedomujú, že s Ruskom treba komunikovať, rokovať a spolupracovať – v prospech oboch strán.

Ale ak USA a EÚ majú iný názor, je to len ich a iba ich problém. Tí múdrejší vedia, že hocijaký „chudobný“ mier je lepší, ako hádka či malá vojna. A vzájomne výhodná spolupráca je v každom prípade prospešnejšia, ako sankcie, spory a nenávisť. Bolo by dobré, keby to chápali viacerí na „civilizovanom, slobodnom a demokratickom Západe.“

Autor: Eugen Rusnák

Preklad: zemavek.sk

Zdroje:

(1) Goodbye: Has Russia Had Enough Insults? Strategic Culture, 4.11.2020

(2) <https://www.strategic-culture.org/news/2020/11/04/goodbye-has-russia-had-enough-insults/>